

MOKRÝ NÁVRAT DOMŮ

Ráno se pejsek a kočička s čertíkem rozloučili a vydali se na cestu domů. „Teda řeknu ti, kočičko, že už se docela těším domů,“ povídá ospale pejsek. „Hlavně do mé postýlky.“

„To já taky,“ zívla kočička. „Hlavně, abychom cestou neusnuli.“ Šli a šli, nohy se jim pletly od toho, jak byli ospalí, a tak se stalo, že si nevšimli rybníčku, který jim stál v cestě, a spadli rovnou do něho. Sotva se mokří vyhrabali z rybníku na břeh, vyskočil z vody zelený mužík s dlouhým knírkem a zůstal stát na hladině. „Dobrý den,“ pozdravili se pěkně a pak se ten zelený mužík zeptal zvědavě: „Kdopak jste?“

„My jsme pejsek a kočička. A kdo jsi ty? A jak to, že stojíš na vodě?“

„Jsem vodník. A my vodníci umíme chodit po vodě.“

„Jú! To bychom chtěli taky umět!“ volají pejsek s kočičkou.

„To můžu zařídit,“ chlubí se vodník a zmizí pod vodou. Po chvíli se opět vynoří a podá jim dvě rybí šupiny. „Tohle jsou kouzelné rybí šupiny. Snězte každý jednu a budete umět chodit po vodě jako já. Avšak pouze jeden jediný den.“

Pejsek s kočičkou poslechli, snědli každý jednu tu kouzelnou šupinu, a když pak stoupli na rybník, bylo to, jako by šlápli do louže. Oba se s nadšením rozběhli doprostřed rybníka a skákali a klouzali se, ba i kotrmelce dělali a vodník se k nim také přidal a tak tam na té vodě dělali všelijaké skopičiny a tuze se jim to líbilo.

Když už byli pejsek s kočičkou unavení, řekli vodníkovi, že musí jít dál ke kouzelnému stromu, kterým se dostanou domů, ale že neví, jak se k tomu stromu dostat.

Vodník slíbil, že jim pomůže.

Nabral do dlaně trochu vody a foukl do ní. Voda pomaloučku stoupala nahoru a začala se zvětšovat. Netrvalo dlouho a pejsek s kočičkou uviděli krásný obláček. „Co je to?“ ptali se.

„To je vodní obláček. Odnese vás, kam jen si řeknete.“

Pejsek s kočičkou poprosili obláček, aby je odnesl ke kouzelnému stromu, kde sídlí strážce pohádkového lesa. Obláček přiletěl až k nim a oni si na něho opatrně nasedli. Poděkovali vodníkovi a pěkně se s ním rozloučili. Obláček se pomaloučku vznesl jako balónek a plul s nimi po obloze.

„To je krása!“ volali pejsek s kočičkou a mávali na všechny ptáčky, co létali kolem nich, a také se dívali dolů na pohádkový les, který se jim zdál shora tak malinký!

Po nějaké chvíli začal obláček klesat dolů. A než se pejsek s kočičkou nadáli, viděli před sebou kouzelný strom.

Poděkovali obláčku a ten se vytratil jako pára.

ZÁVĚR

Kmen stromu se otevřel a pejsek s kočičkou vstoupili dovnitř. Když vyšli ven, přivítal je strážce pohádkového lesa. „Vítám vás zpátky!“ usmál se na ně. „Nu, povězte, co všechno jste v pohádkovém lese zažili?“ A pejsek s kočičkou se pustili do vyprávění. Pověděli mu, jak se málem utopili v kaši z hrnečku, jak přelstili ježibabu z perníkové chaloupky, jak bydleli se Sněhurkou a sedmi trpaslíky, jak se málem snědl obrovitánský obr, jak vyléčili nemocného dráčka, jak si ve mlýně hráli celou noc s čertem a jak je vodník naučil chodit po vodě.

„To jste toho panečku zažili!“ spráskl ruce dědeček. „Jsem rád, že se vám nic nestalo. Tuze jsem se o vás bál!“

Ještě dlouho si spolu povídali, pak se pejsek s kočičkou skouzelným dědečkem rozloučili a vydali se na cestu domů.

„To se nám ten výlet ale krásně vydařil vid', pejsku?“

„Moc krásně se nám vydařil,“ povídá pejsek. „Jenom mi trochu vadí, že mám mokrý zadek od toho, jak jsem seděl na tom vodním obláčku. Strašně mne to studí!“

„Nic si z toho nedělej, pejsku,“ řekla na to kočička. „Já ho mám taky mokrý a taky mne to studí. Víš co? Poběžíme, ať jsme z toho lesa brzy venku, a na sluníčku se pěkně usušíme!“

A tak běželi ven z toho lesa, na louce si lehli do trávy a tam na sluníčku se pěkně usušili. Dlouho si přitom povídali, a protože byli tuze ospalí, usnuli a spali jako miminka.

Probudilo je až kručení v břiše, protože už dlouho nic pořádného nejedli. A tak šli rychle domů, uvařili si a nacpali si bříška. „Já ti řeknu,